

Kathy Evans: 'Lessen van mijn dochter.' Uitgeverij The House of Books. Vianen 2008 ISBN 9044322118 .Vertaling van : 'Tuesday's child.' (Trisomie 21/Syndroom van Down/PO/1)

Kathy Evans is journaliste en woont in Ierland samen met partner Connor en dochters Ceridwem (Winnie), Elanor (Elly) en Caiomhe (Kieva).

Soort boek: Ervaringsverhaal, getuigenis van Kathy Evans over haar leven van de periode waarin haar derde dochter Caiomhe wordt geboren tot zo ongeveer drie jaar erna. Caiomhe heeft het syndroom van Down. Vlot en goed geschreven, met de nadruk op acceptatie.

Korte beschrijving: Als Kathy en Connor's derde dochter Caiomhe Trisomie 21 (syndroom van Down) blijkt te hebben, verandert dat hun wereld. Kathy beschrijft in dit boek hoe. Welke verwarde gevoelens dit oproept van trots en moederliefde tot verdriet, rouw en falen. Hoe ze die eerste tijd doorkwam. Hoeveel moeite ze had met de manier waarop haar werd verteld dat Caiomhe Trisomie 21 heeft en hoe haar kind ineens een 'medische afwijking' was geworden. Wat ze vond van verschillende reacties van hulpverlening en omgeving. Hoe ze zocht naar juiste informatie en het beste voor haar dochter en wat ze vond. Hoe haar wereld en die van haar partner en andere dochters in positieve en negatieve zin veranderde en waar ze zich zorgen over maakt(e). Waar ze zich tegen verzette en hoe ze een nieuw evenwicht vond.

Wat viel op: Kathy schrijft erg mooi en vlot. Ze kan met fraaie ironie en humor verwoorden hoe reacties van de omgeving, experts, hulpverleners en passanten overkomen. Ze zoekt ook naar achtergronden en plaatst daarmee haar persoonlijke leed, dat zij altijd goed kan relativëren, in een bredere context. Ze blijft bij zichzelf zonder te zwelgen in zelfmedelijden en dat is knap. Haar toelichting en fantasieën bijvoorbeeld als ze het heeft over de ontdekking van het Down syndroom zijn bijvoorbeeld niet te versmaden.

Citaten: pag. 26: "...Ook zij vroeg tussen neus en lippen door of ik me tijdens de zwangerschap had laten testen en ditmaal ging er een vonkje in mijn hersenen over. 'Me laten testen? Waarom vraagt u dat?' 'Het doet er niet toe,' antwoordde ze zonder me aan te kijken- eerder verhullend dan onthullend wat ze te zeggen had."

pag. 72: "Mijn kind is niet mijn kind; ze behoort toe aan de wereld van de medische wetenschap. Zodra de diagnose gesteld was, hield ze op een baby te zijn en werd ze een medische afwijking."

pag. 91: "Het geheim van een leven met Caoimhe is strikt bij de dag leven. Ik heb dit moment, dit moment nu, waarin ik glimlach en zij glimlacht en we apart van elkaar zijn maar zo op elkaar afgestemd als noten in een toonladder. Dit is perfectie. En het enige wat ik zeker weet is dat er ergens daar, in die woeste, anarchistische toekomst, altijd momenten zullen zijn die zo puur en fris en onverwacht zijn als deze."

pag. 96: "Want zo voel ik me. Verstandelijk weet ik dat dit onzin is, maar iets in mijn binnenste, iets uit mijn eigen verleden, zegt me dat het *mijn schuld* is."

pag. 221: "...Nee mama niet Ki-ki. Caiomhe. 'Ze weet wie ze is. Ze heeft een stem en die ontbreekt in de literatuur die kil en foutief discussieert over hoe het is om het syndroom van Down te hebben. Ik kan me niet herinneren dat me ooit verteld is dat ze een stem zou hebben, of dat haar bestaan mij een stem zou geven."

Recensies: http://www.chicklit.nl/boek_op_isbn.php?isbn=9789044322118

...Journaliste Kathy neemt ons mee op reis langs haar zwangerschap en de eerste jaren van haar gehandicapte dochtertje. Ze beschrijft haar twijfels, haar verdriet, haar pijn, maar vooral ook haar geluk met en liefde voor Caiomhe. Want ook al kijken buitenstaanders altijd wat meewarig naar haar oogappeltje, zelf vind ze haar nog steeds één van de mooiste meisjes van de wereld.... Het is een verhaal, letterlijk uit het leven gegrepen. Een pijnlijk prachtig boek, waar de moederliefde van af straalt. (*Marlies*)

<http://www.kidslog.nl/> 'Lessen van mijn dochter' vertelt over de eerste drie jaren met haar dochtertje, op een manier zoals alleen moeders dat kunnen. Een ervaringsverhaal, waarin ook gevoelens waar menig ouder zich voor zal schamen (ze is niet volmaakt, een 'foutje van de natuur') gewoon benoemd worden. Langzaamaan zie je dat Kathy zich neerlegt bij het lot van haar dochter, en weer leert haar wereld wat positiever te bekijken. De weg die zij af moest leggen was lang, en zal menig ouder (of andere betrokkene) met een kind van het syndroom van Down een welkom steuntje in de rug geven.